

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਕਪੂਰ ਜੇ.

ਰਾਮ ਚੰਦਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1953 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 250

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਰੈਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III)—ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਅਤੇ 14—ਸੈਕਸ਼ਨ 13(3) (ਏ)(iii) ਦਾ ਅਰਥ—ਧਾਰਾ 14 'ਚ "ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ" ਕੀ ਧਾਰਾ 13 (ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ) 3)(a)(iii), ਜਦੋਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਾਧਨ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਹਾਲਾਤ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ—ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਆਰਟੀਕਲ 227—ਦਾ ਦਾਇਰੇ...

ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਰੈਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 (3) (ਏ) (iii) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ / ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ, ਪਰ ਇਹ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ-ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਜਾਂ ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਸਲੀਅਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਹੁਣ, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(3)(a)(iii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਟੀਆ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਬੈਂਕਾਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦਾ ਘੇਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ

ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ।

ਧਾਰਾ 115, ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ.ਐਸ. ਬੇਦੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਦੇ 13 ਜੂਨ 1953 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਪਰਸ਼ੋਤਮ ਸਰੂਪ, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 17. ਮਾਰਚ 1953. ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨਾ।

ਕੋਐਲ ਗੋਸਾਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

AN ਗਰੇਵਰ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ- ਕਪੂਰ, ਮਾਲਕ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਜੇ.ਐਸ. ਬੇਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਮਿਤੀ 13 ਜੂਨ 1953, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਮੰਦਭਾਗਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। 21 ਨੂੰ. ਜਨਵਰੀ 1949, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਮਕਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ 12 ਜੁਲਾਈ 1949 ਨੂੰ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

15 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ 1950 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਇੱਕ ਕੰਧ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਪ੍ਰਤੀ- ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਨੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਨੋਟ ਅਤੇ ਹੋਰ 22 ਜੂਨ 1950 ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਫਿਰ 30 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ, ਉਸਾਰੀ ਜਾ ਰਹੀ ਕੰਧ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਮਿਸਟਰ ਆਗਸਟੀਨ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੰਧ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕਿਰਾਏ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸਦੀ ਲਾਗਤ ਕੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ 22 ਮਈ 1952 ਨੂੰ ਫਾਈਫ ਕਿਰਾਇਆ, ਰੁਪਏ ਤੈਅ ਕੀਤਾ। 10 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ।

21 ਅਗਸਤ 1952 ਨੂੰ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ-ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਖਰਾਬ ਅਤੇ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲਾਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਕੈਨ ਟੋਨਮੋਟ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ

ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਕਿ ਮਕਾਨ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੈਨ ਟੈਨਸੈਟ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। - ਉਸ ਨੇ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਈ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ 3 ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਕੰਧ ਸੀ। ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਰਖਾਸਤ ਮਾਲਾ ਫਿਡ ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਈ ਮੁੱਦੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਮਕਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮੌਕੇ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਖਿਆ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਉੱਤਰੀ ਕੰਧ ਉੱਲੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ

ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਚੰਦਰ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਹੇਠਾਂ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ-ਦੋ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਸੀ। ਬਹਿਸ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਸਥਿਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ -----ਬਦਲੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਉੱਤਰੀ ਕੰਧ ਦੀ ਮੁੜ-ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। (ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 13 ਕਿਹਾ ਹੈ)। ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਹਮਲੇ ਦਾ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ। — ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ//ਇਸ ਲਈ, \$ ਉਸ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਭਾਰਤ ਦੇ tion.

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਕਾਸ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ - ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(3)(a)(iii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਲਈ "ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।" ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੀ ਰਾਏ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿਚ ਜਿਸ ਪੁਨਰ-ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋਣ ਜਾਂ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ, ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਕੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਉਸ ਹੁਕਮ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਜਾਂ ਬਦਲੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ

ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੁੜ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ *ਭੁੱਲਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਗਣੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਰਾਏ*, - (1) ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹੀ ਨੁਕਤਾ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 (1) ਕਪੂਰ, ਜੇ. (ਐਫ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਠਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਜੋ ਉਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਇਸ ਲਈ, ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਟਾਈਲ ਕਾਰਕ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਖੁਦ ਦੀ ਲੋੜ।

ਮੈਨੂੰ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 107 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜੋ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ

ਨੇ ਲਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਤ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ, ਇਹ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਰ. ਬਨਾਮ ਨੌਰਥਬਰਲੈਂਡ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਅਪੀਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ (2) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਜਸਟਿਸ ਡੇਨਿੰਗ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਲਾਰਡ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ:- '

"ਪਰ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਰਟੀਓਰੀ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ."

ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(1) ਏਆਈਆਰ 1950 ਕੈਲ. 74

(2) (1952) 1 ਏ.ਈ.ਆਰ. 122, 128

ਸ੍ਰੀ ਗਰੇਵਰ ਨੇ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਦੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵੱਲ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 227 ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਬਹੁਤ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਜੱਜ ਕੋਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ -----ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਅਸੀਨ ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਚਾਂਦ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ 8 ਜੁਲਾਈ 1952 ਨੂੰ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ., ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ, ਸਿਵਲ ਰਿਟ ਨੰਬਰ 233, 1951 ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਫੈਸਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਟੀਆ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਬੈਂਕਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਭਰਮਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਖੈਰ, ਜੇਕਰ ਸੁਬੋਧ ਬਾਲਾ ਬਿਸਵਾਸ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ (2) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗਰੇਵਰ ਨੇ ਫਿਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: -

"14. ਕੰਟਰੋਲਰ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਜਾਂ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਉਪ-ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ

(1) **1951 PLR 264**

(2) **57 CWN 601**

ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਦੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜੱਜ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿਦਾਰਨਾਥ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਤੇ ਹੋਰ

----- ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਆਈ ਕਪੂਰ, ਜੇ.ਐਮ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ* ਸਮਾਂ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਖਰਚਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਹੋਵੇਗਾ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਪਰਾਧੀ

ਖੋਸਲਾ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ. ਜੇ.

ਮਨੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਦੋਸ਼ੀ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ , - ਜਵਾਬਦਾਰ

1953 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 452

1\$53

ਜਨਤਕ ਜੁਆ ਐਕਟ (18^1 ਦਾ III)—ਸੈਕਸ਼ਨ 6—ਪੂਰਵ-

-----4 ਦੀ ਸੀਮਾ— ਸਮੱਗਰੀ 26 ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਖਿਆ। ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ, ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਹੋਲਡ, ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6. 1867, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਪੂਰਵ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆ ਕੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਜਾਂ ਸਾਰੇ ਤੱਤਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ-

- (1) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੂਏ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ;
- (2) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਹੈ;
- (3) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ
- (4) ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਜੂਏ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਇਹ ਹੋਰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਜੂਏ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

7 ਅਗਸਤ 1953 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ *ਰਾਹੀਂ*, ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਸੋਨੀ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 439 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸ਼ਰਮਾ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 6 ਫਰਵਰੀ 1953, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਵਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੁਰੀ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੂਸਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 15 ਦਸੰਬਰ 1953 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ 1952, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ

ਐਚ., ਸ. -ਦੁਆਬੀਆ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਸੋਨੀ, ਜੇ, ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀ—ਮਨੀ

ਰਾਮ, ਰਾਜ ਸੋਨੀ ਜੇਜੇ.

ਕੁਮਾਰ, ਜਗਦੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਰਾਮ ਪਾਲ, ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ, ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਬਲਿਕ ਗੈਂਬਲਿੰਗ ਐਕਟ, 1867 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 3 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਨੀ ਰਾਮ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। 50. ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। 30 ਹਰੇਕ। ਇਹ ਲੋਕ 15 ਤੋਂ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਪਾਏ ਗਏ ਦੱਸੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਸਾਲ ਦੀ ਦੀਵਾਲੀ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ 15 ਦਸੰਬਰ 1952 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ 6 ਫਰਵਰੀ 1953 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਸਿੰਘ, ਥਾਣਾ ਕੋਤਵਾਲੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਸਟੇਜ਼ਨ ਹਾਊਸ ਅਫਸਰ ਨੇ 15 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ "ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨੀ ਰਾਮ (ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ) ਦਾ ਮਕਾਨ ਨੰਬਰ 374/12 ਚੌਕ ਬਜ਼ਾਰ ਪਾਸੀਆਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਥਿਤ ਹੈ।

ਮਨੀ ਰਾਮ ਟੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ, 1867 ਦੇ III ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਵੀ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਯੁੱਧ-ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਦਾ ਰਾਜ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇੱਕ ਟਾਈਪ ਕੀਤੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਸੋਨੀ, ਜੇ. ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਥਾਣਾ ਕੋਤਵਾਲੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਭਾਨਾ ਰਾਮ ਨੇ ਭਾਨਾ ਰਾਮ ਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਭਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਪਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਸਾਰੇ ਯੰਤਰਾਂ ਅਤੇ ਪੈਸਿਆਂ ਲਈ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਮੁੱਲ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਗੋਮਿੰਗ ਦਾ ਮਕਸਦ, ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ 'ਤੇ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਦਿ, ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸੇ ਰਾਤ 11-30 ਵਜੇ, 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੱਤ ਦੋਸ਼ੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁੱਤਰ . ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਾਰੇ ਸੱਤ ਮੁਲਜ਼ਮ ਤਾਜ਼ ਖੇਡਦੇ ਪਾਏ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਕਮਾਂ ਪਈਆਂ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਬਣਦੀ ਹੈ। 28. ਸਬ- ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਸੱਤ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਆਮ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਇਹ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਦੀਵਾਲੀ. ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਮਨੀ ਰਾਮ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਖੋਲ੍ਹੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਨੂੰਨ. ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਲਾਸ਼ੀ 'ਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਯੰਤਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘਰ, ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਆਮ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਵਾਪਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਧਾਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਕਿ ਉਹ ਗੋਮਿੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ

ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.

ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: ਮਨੀ ਰਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਮੁਨਸ਼ੀ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਮੇਰ ਹੈ। ਜਗਦੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਰਾਮ ਪਾਲ ਪਰਭਾਤ ਬੈਂਕ ਦਾ ਮਾਨਾ ਜਰ ਹੈ। ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੈ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭਾਵੇਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਖੁਫੀਆ ਵਿਭਾਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਲਰਕ ਹੈ। ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਲੋਕ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਹੈ। ਮਨੀ ਰਾਮ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਉਸ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਗੇਮਿੰਗ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਮੁਨਾਫਾ ਕਮਾਉਂਦਾ ਸੀ / ਉਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਥੇ ਸੌ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਮੁਲਜ਼ਮ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜੂਆ ਨਹੀਂ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਤਾਸ਼ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮੌਕੇ ਪੰਜ ਵਿਅਕਤੀ ਕੇਵਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਰਾਮ ਪਾਲ, ਜਗਦੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਝਾੜੂ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਗਦੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਰਾਜ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਰਗਾ ਹੀ ਸੀ

ਕੁਮਾਰ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਰਾਮ ਪਾਲ ਅਤੇ ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਉਸ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਸੀ। ਅਲਾਰਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਭੀੜ ਦੇਖ ਕੇ ਪੁਲਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਤਾਸ਼ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜੂਆ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਘਰ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰ ਨੇੜੇ ਸੀ ਕਿ ਅਲਾਰਮ ਵੱਜਣ 'ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁਲਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਤਾਸ਼ ਜਾਂ ਜੂਆ ਨਹੀਂ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਨਾ ਰਾਮ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਦਾਅ ਨਾਲ ਤਾਸ਼ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਘਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਤਾਸ਼ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ।

Mani Ram
and others

v.
The State

ਉੱਥੇ ਦਾਅ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਆਮ ਖੇਡ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

Soni; J.

“ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ, ਕਮਰੇ, ਤੰਬੂ, ਘੇਰੇ, ਵਾਹਨ, ਭਾਂਡੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਹਨਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ। - ਘਰ; ਅਤੇ

ਜੇ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਆਦਿ, ਆਦਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਗੇਮਿੰਗ ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਖੋਲ੍ਹਣ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ, ਵਰਤਣ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ; ਅਤੇ

ਉਪਰੋਕਤ ਮੰਤਵ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ, ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ, ਵਰਤਿਆ ਜਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਆਦਿ, ਆਦਿ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ; ਅਤੇ

ਅਜਿਹੇ ਘਰ, ਆਦਿ, ਆਦਿ, ਆਦਿ ਨਾਲ ਗੇਮਿੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੈਸੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਦੋ ਸੌ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਣਨ ਦੀ ਕੈਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਆਦ ਲਈ, ਜੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ।”

'ਕਾਮਨ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ* ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

“'ਕਾਮਨ ਗੇਮਿੰਗ ਹਾਊਸ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ ਜਾਂ ਕਮਰਾ ਜਾਂ ਤੰਬੂ ਜਾਂ ਘੇਰਾ ਜਾਂ ਵਾਹਨ ਜਾਂ ਭਾਂਡਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੰਤਰ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ । ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ, ਆਦਿ, ਆਦਿ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਚਾਰਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਆਦਿ, ਆਦਿ, ਜਾਂ ਯੰਤਰਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ”

ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਧਾਰਾ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ

Mani Ram
and others

v.

The State

ਇੱਥੇ ਉਹ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਦੀਵਾਲੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਖੇਡ-ਘਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। . ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਵਰਜਿਤ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ" ਮੁਨਾਫਾ ਕਮਾਉਣ Soni, J. ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਘਰ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਘਰ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦੋਸਤ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ , ਦੋਸਤਾਨਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਾ 3 ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਸਿੱਟੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਨੀ ਰਾਮ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਭ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਘਰ ਦੀ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਵਰਤੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੰਗੀ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਥੇ ਮਿਲੇ ਕਾਰਡ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤੇ ਕਾਫੀ ਅਹਿਮ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਪੂਰਵ ਸੰਖਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ: -

"ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਰਡ, ਪਾਸਾ, ਗੇਮਿੰਗ-ਟੇਬਲ, ਕੱਪੜੇ, ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਹੋਰ ਯੰਤਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ, ਕਮਰੇ, ਤੰਬੂ, ਦੀਵਾਰ, ਵਾਹਨ, ਭਾਂਡੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਿਛਲੇ ਪੂਰਵ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਜਾਂ ਖੋਜੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ

Mani Ram
and others

v.

The State

ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਘਰ, ਆਦਿ, ਆਦਿ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉੱਥੇ ਪਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਖੇਡ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ।"

ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਗਲੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਸੋਟ, ਜੇ. ਮੈਂ ਆਪਣੇ 15 ਜੁਲਾਈ 1953 ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਕੇਸ ਦੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਪਾਵੇਲ ਬਨਾਮ ਕੇਮਪਟਨ ਪਾਰਕ ਰੇਸ-ਕੋਰਸ ਕੰਪਨੀ (2) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਾਅ ਲਾਰਡਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਅਲੂਮੀਆ ਹੁਸਨ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਪਬੂਮਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (3), ਰਾਮ ਚਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (4), ਲਫਮਣ ^nd-ਜੋਤਲੀਅਰਜ਼ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (5) ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਸ਼ੰਕਰ~ ' ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ । ^ ਹੈ

ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੀਵਾਲੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸਖਤ ਨਿਖੇਧੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਅਲੂਮੀਆ ਹੁਸਨ (1) ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬੰਬਈ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ (1887 ਦਾ ਬੋਮ ਬੇ ਐਕਟ IV) ਅਧੀਨ ਸੀ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਚੰਦਵਾਕਰ ਨੇ ਪੰਨਾ 135 ਅਤੇ 136 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

“ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਚਾਰ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਨੋਟ ਵਿੱਚ 'ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਰੱਖਣਾ' ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਘਰ, ਕਮਰੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦਾ ਜਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ, ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਉਪਭੋਗਤਾ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ

(1) ILR 28 Bom. 129

(2) (1899) AC 143

(3) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1933 ਸਿੰਧ 42

ਏਆਈਆਰ 1925 ਅਵਧ।
(4) 674

Mani Ram
and others
v.
The State

ਏਆਈਆਰ 1930 ਅਵਧ।
(5) 403
(6) ਏਆਈਆਰ 1922 ਅਵਧ।
224

Mani Ram
and others

v.

The State

ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਲਈ ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਘਰ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਦਤ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ। ਪਾਵੇਲ ਬਨਾਮ ਕੇਮਪਟਨ ਪਾਰਕ Soni (J. ਰੇਸ-ਕੋਰਸ ਕੰਪਨੀ (1) ਵਿਚ ਲਾਰਡ ਹੋਬਹਾਊਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ' ਕਿਸੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਹੱਥ ਵਿਚ ਮਕਸਦ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤੀ ਚੋਣ'। 'ਰੱਖਿਆ' ਅਤੇ 'ਵਰਤਿਆ', ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਆਦਤ ਜਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਆਯਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ, ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਹ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ, ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ; ਜਾਂ, ਤੀਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਘਰ, ਕਮਰੇ, ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੇ ਆਦੀ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੂਤ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ।

ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਵਿਚਲਾ ਕੇਸ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਚੰਦਾਵਰਕਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਸਟੋਬਾਜ਼ੀ ਐਕਟ, 1853 (16 ਅਤੇ 17 ਵੀਂ ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ 119) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਕ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਅਰਲ ਆਫ ਹੈਲਸਬਰੀ, LC, ਨੂੰ ਸਟੋਬਾਜ਼ੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਸੀ: -

"ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ, ਦਫਤਰ, ਕਮਰਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਰੱਖਿਅਕ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੀ, ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਾਂ ਵਰਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ,

(1) **1899 ਏ ਸੀ. 143**

ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲਕ, ਓਕੂਪੀ ਪਿਅਰ ਜਾਂ ਰੱਖਿਅਕ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਟੋਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ।"

ਪੰਨਾ 161 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਹੈਲਸਬਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ

Mani Ram
and others

v.

The State

ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਰੱਖਿਅਕ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਜਾਤੀ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਲਕ, ਰੱਖਿਅਕ, ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਘਰ, ਕਮਰੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਦੇ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਸ ਪਰਿਕਲਪਨਾ 'ਤੇ, ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਜਾਂ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਬਿਹਤਰ, ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਰੇਸ-ਕੋਰਸ ਜਾਂ ਹਾਈ ਰੋਡ 'ਤੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਰੱਖਿਅਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ”

ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲਾਰਡ ਹੈਲਸਬਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: -

ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ। ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ-

Mani Ram
and others

v.

The State

ਵਰਜਿਤ ਹੋਣਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸਾਰੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦੀ ਸੀ, "ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ: ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਧੀ ਨੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਘਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨੀ ਸੀ; Soni J. ਇਸ ਲਈ 'ਦਫ਼ਤਰ, ਕਮਰਾ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਇਸਨੂੰ 'ਰੱਖਿਆ*' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੋਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ 'ਖੋਲੇ, ਰੱਖੋ, ਜਾਂ ਵਰਤੇ ਗਏ' ਸ਼ਬਦ ਹਨ।

ਫਿਰ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦੇ ਅਦਾਰੇ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸੰਬੰਧਿਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਰੂਪ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ 'ਮਾਲਕ*', ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੋਰੀ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕ੍ਰਾਈਬਡ ਵਰਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ; ਇਸ ਲਈ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸੰਚਾਲਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜੁੜੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਲਾਰਡ ਹੈਲਸਬਰੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਕਿਸਮ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਵਾਲਾ ਘਰ" ਜੋ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਫਰਕ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੱਖਿਅਕ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੱਟਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੀ. "ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨਾ।

ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਚੰਦਾਵਰਕਰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪਾਵੇਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਨੇ ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਕਿਤੇ ਅੱਗੇ ਹੈ।

(Mani Ram
and others

v.

The State

ਬਬੇ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦੂਜੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ, ਪਾਵੇਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਹੋਬਹਾਊਸ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਪਭੋਗਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕਿੰਗ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਸ਼ੰਕਰ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਨੁਮਾਨ ਓਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜੂਆ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਖੁਲ੍ਹਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੂਜੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਘਰ. ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰਾਮ ਸ਼ੰਕਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਸਮਰਾਟ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਆਪਣੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜੂਆ ਖੇਡਣਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਆਮ ਦੋਸਤਾਨਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ। ਕੋਈ ਮੁਨਾਫਾ ਕਮਾਉਣ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼।

ਰਾਮ ਚਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (3) ਵਿੱਚ ਹੈੱਡ-ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

"ਜਿੱਥੇ ਜਨਤਕ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੈਰੀਜ਼ ਬਰਾਮਦ ਹੋਈਆਂ।"

ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ: -

"ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਜੂਏ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਸਮੱਗਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਘਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਵਰਤਿਆ। ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਸਮਾਂ ਲੰਘਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਾਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੈ।"

(1) ਏਆਈਆਰ 1922 ਅਵਧ। 224

(2)

39 IC 334

(3)

ਏਆਈਆਰ ਲਾਇਜ਼ਾ ਅਵਧ। 674

ਲਫ਼ਮਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (1) ਵਿੱਚ, ਅਵਧ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਪੁੱਲਾਨੀ, ਮੈਨੂਮੈਂਟਰਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: - Mani Ram and others

"ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸੰਪਾਦਨ ਕੀਤਾ: - v.

'ਦੀਵਾਲੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ The State ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਦੀ ਮੁਫਤ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।' Soni, J,

ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ. ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜੂਆ ਖੇਡਣਾ ਨਾ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਸੰਸਾਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਸੰਸਾਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਸ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੀਵਾਲੀ 'ਤੇ ਵੀ ਜੂਏ ਦੇ ਲਿੰਗ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜੂਆ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਜੇ ਅਹਾਤੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜੂਏਬਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਮੁਨਾਫਾ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਚੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਜੂਏਬਾਜ਼ੀ ਐਕਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘੜਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਨਾ 15 ਸੀ: ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੁਨਾਫਾ ਜਾਂ ਇਹ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ NAL ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਛੋਟੀ ਰਕਮ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਜਿੱਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਲੀ ਜੂਏ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਰਕਮਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ:-

"ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਣਚਾਹੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਦੌੜਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ।"

ਪਾਬੂਮਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (1) ਵਿੱਚ
ਸਿੰਧ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ

• ਸਤਮ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜੂਏ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਬੰਧ ਬੰਬੇ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੇ ਸਨ। ਹੈੱਡ-ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ:- "ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਇੱਕ ਸੱਤਮ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸ ਦਿਨ ਸਥਾਨਕ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹਿੰਦੂ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਹਿੰਦੂ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ: -

ਨੇ ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਐਸ. 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 'ਤੇ ਸਤਮ ਦਿਨ ਸੀ। <ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੇ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਭਾਣਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (2) ਵਜੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿੰਧ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿੰਧ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੰਬਈ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਆਦਤ ਗੋਮਿੰਗ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਸਮਰਾਟ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿੰਧੋ ਸਬੂਤ ਦੇਵੇ ਕਿ ਜੂਆ ਰੱਖਿਅਕ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ • ਘਰ ਦੇ. ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ • ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਬਸੰਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰ (4)। ਇਹ ਇੱਕ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ। Z ਬੇਨੇਟ, ਜੇ., ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ: -

* - "ਮੁਖਬਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਵੀ ਹੈ

"ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮੌਕੇ ਤੇ ਫਾਪੇਮਾਰੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਖਬਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਬਸੰਤ ਰਾਏ ਹੈ। ਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਖੇਡ

- (1) ਏਆਈਆਰ 1933 ਸਿੰਧ। 42
- (2) ਏਆਈਆਰ 1926 ਸਿੰਧ। 254(2)
- (3) ਏਆਈਆਰ 1924 ਸਾਰੇ. 186
- (4) ਏਆਈਆਰ 1933 ਸਾਰੇ. 574

ਵੇਲ. VII] ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ 795

ਫਲੱਸ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਸੰਤ ਰਾਏ ਨੂੰ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਲਾਭ ਜਾਂ **Mani Ram** ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਦੋ ਪੀਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲੈ ਕੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਰੀ ਜਿੱਥੇ **Mani Ram** ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਖੇਡਣ ਵੇਲੇ ਦਾਅ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਇੱਕ **The State** ਰਾਮ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਿਸਦਾ ਸਬੂਤ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ **Soni J.** ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਫਲੱਸ਼ ਨਾਮ ਦੀ ਖੇਡ ਦਾ ਖਾਤਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਖੇਡ ਕੁਝ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖੇਡੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਫਲੱਸ਼ ਖੇਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।"

ਬੇਨੇਟ, ਜੇ., ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਫਲੱਸ਼ ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਾਰਡ ਆਦਿ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਘਰ, ਆਦਿ, ਆਦਿ, ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਖੇਡ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਕ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਰਡਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਖੰਡਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। 1867 ਦੇ ਪਬਲਿਕ ਗੈਂਬਲਿੰਗ ਐਕਟ ਨੂੰ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸਜ਼ ਗੈਂਬ ਲਿੰਗ ਸੋਧ ਐਕਟ, 1925 ਦੁਆਰਾ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 'ਕਾਮਨ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸ਼ਾਇਦ 'ਕਾਮਨ ਗੇਮਿੰਗ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਘਰ' ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1867 ਦੇ ਪਬਲਿਕ ਗੈਂਬਲਿੰਗ ਐਕਟ III ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ *ਲਫ਼ਮਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਐਮ ਪੀਰ (1)* ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਪੁੱਲਨ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਨਜਿੱਠ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਕੇਸ ਦੀਵਾਲੀ ਦਾ ਸੀ

Mani Ram ਦਿਨ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘੜਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਨਾ 15 and others ਪੁੱਲਨ, ਜੇ., ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਮੁਨਾਫੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ *ndi* ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਖੇਡ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅੰਗ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਯੰਤਰ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਰੱਖਿਅਕ ਦੇ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਕਾਰਡ ਜਾਂ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਹੋਰ ਯੰਤਰ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। -ਘਰ, ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਰਕਮਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਛੋਟੀ ਰਕਮ ਰੁਪਏ। 4-5-0, ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਦੇ ਟੀਨ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁੱਲਨ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਰਕਮ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਲਾਭ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਤੱਥ ਜੋ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ ਇਹ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁੱਲਨ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਹਿੰਦੂ ਇਸ ਨੂੰ ਖੇਡਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਰਧ-ਧਾਰਮਿਕ ਫ਼ਰਜ਼ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਹਾਲਾਤ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। . ਹਿੰਸੇਦਾਰੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰਕਮ, ਜਿਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜ਼ੁਆ ਖੇਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ੁਆ ਖੇਡਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਨੂੰ ਖੁਦ ਹੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ■ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। *ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਬਸੰਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)* ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਖਬਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਸਿਰਫ਼ ਛਾਪਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਘਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਲਾਭ ਲਈ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦਾ ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੂਏ ਦਾ ਅੱਡਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਕਸਰ ਵਿ - ਅਤੇ ਜੂਆ ਖੇਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜੂਆ ਖੇਡਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਨੀ ਰਾਮ ਨੇ ਚੰਗੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ---
 ter ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੋਨੀ , ਜੇ- _

ਮੈਂ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ। ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਡੇਵਿਸ (1)। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੈੱਡ-ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੋਗਾ, ਰੱਖੋਗਾ ਜਾਂ ਵਰਤੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੇਮਿੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ' 50£ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਸੰਖੇਪ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਚਾਓ ਪੱਖ, ਤਿੰਨ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਸ਼ ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ; ਸੀਟੀ ਖੇਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਸਿਆਂ ਲਈ 'ਜਰਮਨ ਬੈਂਕ' ਨਾਮ ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਿਊਰੀ ਨੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਖੇਡ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਤਾਸ਼ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਖੇਡ ਖੇਡੀ ਸੀ: -

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਂ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦੀ ਉਪਰੇਕਤ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਮੌਕਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਖੇਡ ਖੇਡੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜੈਸ ਬਨਾਮ ਹੈਰਿਸ (2), ਲਾਰਡ ਅਲਵਰਸਟੋਨ, ਸੀਜੇ, ਨੇ ਕਿਹਾ: -

“ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਉਪਭੋਗਤਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵ੍ਹਾਈਟਿੰਗ ਗਿਆ ਸੀ

(1) (1897) 2 QBD 199

(2) (1909) 99 ਐਲਟੀ 56

ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 2s ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਖ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕੈਮਬ੍ਰਿਜ਼ਜ਼ਾਇਰ ਰੇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਲਈ "ਲੇਡੀ ਹੈਸਟੀ" ਨੂੰ ਹਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੱਖੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਵੁਲਵਰਹੈਮਪਟਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਉਪਭੋਗਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸੀ ਕਿ ਮਸੂਲੀਆ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਵਾਈਟਿੰਗ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਸੱਟੇ ਲਗਾਏ ਸਨ, ਕੁਝ ਅਲਬ੍ਰਾਈਟਨ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਬੁਸ਼ ਇਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ, ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਈਟਿੰਗ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮੌਕੇ ਜਿੱਤ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ। ਜਿਰਹਾ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਜਾਂ ਅੱਠ ਅਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤੇ ਹੋਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਪ ਪੀਲੈਟ ਨਾਲ, "ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਏ ਸਨ"। ਇਸ ਕਾਰਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਜੇਕਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਬਿਆਨ ਆਇਆ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਸਬੂਤ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮੌਕੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰੰਗੀਨ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਕੁਝ ਤੱਥ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਟੇਬਾਜ਼ੀ ਐਕਟ, 1853 ਦੇ ਉਲਟ ਸਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ।'

ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਾਵੇਲ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 1899 ਵਿੱਚ ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਦੁਆਰਾ * ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਹੈਲਸਬਰੀ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਪੰਨਾ 164 ਉੱਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ:-

"ਮੈਂ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜੇ ਮਨਾਹੀ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵੀ ਉਹ ਵਰਜਿਤ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ

(Mani Ram
and others

v.

The State

ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨਾ ਹੀ ਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸੱਟਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂ ਕੋਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਬੂਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੁਰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।" Soni J.

ਪਾਵੇਲ ਦਾ ਕੇਸ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਲਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਮਿਲਨੇ ਬਨਾਮ ਪੁਲਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ਼ ਸਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੰਡਨ (1)। ਲਾਰਡ ਪੋਰਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਫਿਰ 'ਉਪਭੋਗਤਾ' ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਭੌਤਿਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਅਸਲ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਘਰ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੋਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੇ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਸ ਲਈ ਅਹਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ, ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਜਾਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ।"

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਪਰ ਘਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰੋਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ-ਕੌਣ ਅਕਸਰ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਮਕਸਦ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਜੁਰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਉਠਾਈ ਗਈ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਕੇਸ ਅਤੇ ਮੌਕੇ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕੇਸ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪੁੱਲਨ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕੇਸ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਭਾਰਗੀਰਥ ਦਾਸ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਜੁਆ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(1) ਪੰਨਾ 44 'ਤੇ 1940 ACI

Mani Ram
and others
v.
The State

ਨਿਰਣਾ

ਖੇਸਲਾ, ਜੇ. ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਸੋਨੀ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਟੀਕੇ ਪਬਲਿਕ ਰੈਂਬਲਿੰਗ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੱਸੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 15 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਘਰ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਨੀ ਸਮੇਤ 7 ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਮ, ਜੋ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਲੇਅ ਕਾਰਡ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਵੀ ਮਿਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮੌਕਾ-ਏ-ਵਾਰਦਾਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਖਿਲਾਫ ਜੂਆ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮਨੀ ਰਾਮ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਜੂਆ-ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ 6 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜੂਆ-ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ 6 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਖਿਲਾਫ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰਿਆ ਬਚਾਅ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਧਾਰਨਾ ਇਹਨਾਂ ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਦੀਵਾਲੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜੂਏ ਦਾ ਸੁਭ ਅਵਸਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਜੂਏ ਨੇ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਮਨੀ ਰਾਮ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦਾ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜੂਏ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਰੱਖਿਅਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਸਨ। ਦੀਵਾਲੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਦੋਸਤਾਂ ਵਾਂਗ ਘਰ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ .ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(Mani Ram
and others

v.

The State

ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਸੋਨੀ, ਜੇ., ਨੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਸਾਂ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਵਿੱਚ "ਕਾਮਨ ਗੋਮਿੰਗ -ਹਾਊਸ" ਨੂੰ "ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ ਜਾਂ ਕਮਰਾ ਜਾਂ ਤੰਬੂ ਜਾਂ ਘੇਰਾ ਜਾਂ ਵਾਹਨ ਜਾਂ ਭਾਂਡਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਨ ਟਰੂਮੈਂਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ" ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਲਈ * * * ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੇ ਘਰ * * * ਜਾਂ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਚਾਰਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਹੋਰ

ਜੇ ਵੀ ਹੋਵੇ।" ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਾਂਝੇ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਸਾਂਝੇ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ "ਏ" ਸਾਬਤ ਹੋਵੇ-

- (1) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੂਏ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ;
- (2) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ;
- (3) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ
- (4) ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਜੂਏ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਮੱਗਰੀ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਨਾਮ ਅਲੂਮੀਆ ਹੁਸਨ (1) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਆਦਤਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਵਰਤਿਆ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਖੇਡ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ

(1) ILR 28 Bom. 129.

ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ। ਪਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਕੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਘਰ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਾਰਡ, ਪਾਸਾ ਜਾਂ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਯੰਤਰ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵਿਅਕਤੀ। ਤਲਾਸ਼ੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਘਰ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਉਥੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਬੂਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਘਰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਹੈ। ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਪੂਰਵ ਸੰਕਲਪ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆ ਕੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝ ਜਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਜੋ ਧਾਰਾ 3 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। 4 ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ 'ਚ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਤਨ ਉਪਭੋਗਤਾ, ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੁਤੰਤਰ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮੁਨਾਫਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ. ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਹਨ। - ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੌਕਾ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਬਹੁਤ ਜ਼ੂਏ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੁੱਭ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ ਮਨੀ ਰਾਮ ਇੱਕ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜੂਏ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਗੋਡੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਘੜੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਜੂਆ ਖੇਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਵੋਲ. VII] ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ 803 ਮੌਕੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਹਾਲਾਤ ਮੇਰੇ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੁਰਮਾਨੇ, ਜੇਕਰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸੋਨੀ, ਜੇ. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਮਨਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ